

“Computing is not about computers any more.
It is about living”
(Negroponte 1995:5)

1-TIL-1 i utdanning

Da TIME Magazine i 2006 utnevnte ”You” som nettbruker til årets person, var det langt fra alle som kunne ta del i denne æren. Gjennom prosjektet One Laptop Per Child (OLPC) ønsket Nicholas Negroponte å gjøre noe med det. Målet var en laptop for alle barn i verden, til en pris av 100 dollar. Han baserte OLPC på konstruktivistiske læringsteorier utviklet av Seymour Papert og Alan Kay.

Negroponte og Kofi Annan avduket en fungerende prototype av Children's Machine 1 (CM1) allerede 16. november 2005 i Tunis. Fra prosjektet har 1,284,500 bærbare maskiner blitt distribuert globalt. Prosjektet er omdiskutert, og maskinene koster nå mer enn 100 dollar, men målet er fortsatt å la alle barn få “...a rugged, low-cost, low-power, connected laptop with content and software designed for collaborative, joyful, self-empowered learning.” OLPC-initiativet har bidratt til å inspirere utdanningspolitiske tiltak som kan fremme nye læringsformer og motvirke digitale skiller.

Billige bærbare datamaskiner har skapt en ny utdanningspolitisk bølge av “1-to-1 computing”. Enkelte land har begynt å investere mer i 1-to-1 og satt i gang dristige prosjekter. I Uruguay får for eksempel alle barneskoleelever nå en gratis bærbar PC med programvare. I Portugal ruller regjeringen ut en plan for at hver elev skal ha egen bærbar PC med en digital læringsressurs-pakke. Mange andre land er engasjert i pilotprosjekter i mindre skala.

Den nye bølgen av 1-to-1 prosjekter er mer basert på en tro på konseptet enn på systematiske erfaringer og resultater. Dette var i alle fall en konklusjon fra OECD-konferansen 1-to-1 in Education Current Practices, International Comparative Research Evidence and

Policy Implications. Konferansen ble avholdt i Wien i februar 2010, og var en del av prosjektet New Millennium Learners. Den raske spredningen nye 1-to-1 initiativer innebærer store investeringer av offentlige og private midler i IKT. Til tross for den store mengden av penger investert, er det foreløpig ikke tilgjengelig dokumentasjon om kostnadseffektiviteten av disse initiativene. På konferansen i Wien ble det blant annet diskutert rundt følgende temaer:

- IKT-utstyr i skolene endrer ikke nødvendigvis strategier for læring og undervisning av lærere og elever
- bruk av IKT-utstyr i 1-to-1 tiltak varierer i stor grad på tvers av skoler
- lærerne trenger klare læringsmodeller og faglig støtte for å kunne innlemme IKT-utstyr i innovativ pedagogisk praksis
- et helhetlig perspektiv er nødvendig for at 1-to-1 initiativer skal være en pådriver i pedagogiske endringer i skolen

Mange av foredragholderne på konferansen vurderte "1-to-1" initiativene som en mulighet for å fremme læring, utvikle digital kompetanse og bidra pedagogisk innovasjon innen skoler og klasserom. I tillegg bidrar initiativene til å motvirke digitale skiller mellom individer og sosiale grupper. Konseptet 1-to-1 kan bidra til at utdanningspolitikken tilføres friske vyer og ambisjoner og at flere land melder seg på med stor skala prosjekter. Bør vi vurdere behove for et storskala 1-to-1 prosjekt i Norge?

Ifølge Negroponte kan ikke datamaskiner i seg selv stoppe sult eller være moralske: "But being digital, nevertheless, does give much cause for optimism. Like a force of nature, the digital age cannot be denied or stopped. It has four very powerful qualities that will result in ultimate triumph: decentralizing, globalizing, harmonizing, and empowering" (Negroponte 1995: s. 229).

MORTEN SØBY
REDAKTØR

Referanser

- Negroponte, Nicholas (1995): *Being Digital*. New York: Alfred A. Knopf
- Valiente, Oscar (2010): *1-to-1 in education current practices, international comparative research evidence and policy implications*, EDU Working paper, OECD